

REBECCA MICHÉLE

TAJEMSTVÍ MODRÉHO SKARABEA

KIO KAN

Copyright © 2021 dtv Verlagsgesellschaft
mbH & Co. KG, Munich/Germany
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil,
Schollstr. 1, D-69469 Weinheim
www.dtv.de
Translation © Jesika Schaft, 2023
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu
DAS GEHEIMNIS DAS BLAUEN SKARABÄUS
vydaného v roce 2021
nakladatelstvím dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG,
Munich/Germany
přeložila Jesika Schaft
Redakční úprava Jaroslava Poberová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2023
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-005-4

*Pro mou matku,
jež by si tento román s radostí přečetla.*

PROLOG

Luxor, Egypt, 1913

Město halil prach. Už dva dny do Luxoru foukal západní vítr pouštní písek a potahoval oslí káry, automobily i lidi jemnou, žlutou vrstvou.

Alexander Vanson spěchal přelidněnými ulicemi, kapesník pevně přitisknutý k ústům a nosu. Písek se usazoval v každém póru jeho těla, lezl mu pod oblečení a skřípal mezi zuby. Dokonce i vlasy mu zbarvil dožluta, navzdory klobouku.

Kapesníkem si osušil pot z čela. Nesmiřitelné egyptské slunce pálilo, teploměr ukazoval přes sto stupňů Fahrenheita, a to byl teprve začátek roku, navíc ještě ani nebylo poledne. V létě teploty ještě o dost vzrostou a pobyt v Údolí králů v podstatě znemožní.

Do nosu se mu vnutily rozmanité pachy nedalekého bazaru. Vůně vybraných druhů koření, kandovaných ořechů a pražených mandlí s medem způsobily, že se mu začaly sbíhat sliny. Vanson si teď však sladké dobroty odepřel, měl už tak velkou žízeň.

S potěšující představou vychlazeného piva vstoupil do foyeru hotelu Queen's, kde měl pokoj. Budova koloniálního stylu, postavená v posledních letech minulého století, nabízela hostům veškeré pohodlí. Vanson si u baru objednal pintu ležáku a téměř najednou pivo vypil.

„Ještě jedno, číšníku!“ zvolal a rukávem si utřel rty.

„Směl bych vás pozvat na drink, pane Vansone?“

Oslovený se otočil. Před ním stál mladý muž, asi o hlavu větší než on, se světlýma očima a výraznou bradou. Staromódní licousy neodpovídaly jeho mládí, trojdílný oblek naproti tomu byl šitý přesně podle aktuální módy. Na plavých kučerách měl ležérně nasazený lehký slamák.

Opravdový gentleman, pomyslel si Vanson a zeptal se: „My se známe?“

„Dosud jsme se nesetkali, pane Vansone,“ řekl neznámý příjemně temným hlasem. „Přijel jsem do Luxoru teprve před několika dny a za každou cenu jsem se s vámi chtěl seznámit.“

„Z jakého důvodu?“ Ačkoli ten člověk dělal dobrý dojem, Vanson zůstal skeptický. V jeho kruzích bývá zvykem, že si jsou lidé vzájemně představeni nebo uvedeni společným známým.

Ten muž se sympaticky usmál. „Pane Vansone, máte ohromnou pověst odborníka archeologa a znalce země i lidí. Velmi se zajímám o práci Howarda Cartera. Starý Egypt mě fascinuje už mnoho let. V Anglii jsem měl to potěšení být představen lordu Carnarvonovi. Prohovořili jsme několik zajímavých a zábavných hodin. Vyprávěl mi o jedné velké věci, kterou financoval. Měl ji pro něj provést pan Carter.“

Odmlčel se, protože před ně barman postavil dvě sklenky. Dlouze se napil a s úlevou řekl: „Ach! Po tom horkém dni je toto opravdové dobrodiní.“

„Jste v Egyptě poprvé?“ zeptal se Vanson. Muž přikývl. Vanson pokračoval: „Trvá nějakou dobu, než si člověk na horko, prach a písek zvykne. Můžete mi věřit, teploty ještě dále porostou.“

„Větší rozpor oproti mé domovině Surrey se snad nikde nenajde,“ odpověděl ten cizí člověk a posadil se vedle Vansona na barovou stoličku, aniž k tomu byl vybídnut. „Přesto je Egypt nejvíce fascinující zemí, jakou jsem kdy cestoval. Pulzující život, strohá nádhera pouště v kontrastu se sytou

zelení břehů Nilu, čínorodost obyvatel... Doslova jsem se už teď do všeho zamiloval!“

Při té poznámce se Vanson musel usmát. Byla to slova mladíka, jenž se snadno nadchne, dosud však nepoznal stinné stránky této země.

„Nechcete mi prozradit, kdo jste?“ zeptal se teď Vanson netrpělivě. Na psacím stole měl tolik práce, která na něj čeká.

Muž smekl klobouk a naznačil poklonu. „Sam Miller. Z Londýna.“

„Neříkal jste právě, že pocházíte ze Surrey?“

„Narodil jsem se tam. V Redhillu. Před několika lety jsem však přesídlil do hlavního města.“

„Chtěl jste se mnou mluvit,“ pronesl Vanson zdrženlivě. „V jaké záležitosti?“

Miller se předklonil. „V záležitosti neobvykle výbušné, pane Vansone.“ Začal šeptat, přestože jim barman nevěnoval žádnou pozornost a nikdo jiný, kdo by jejich rozhovor mohl zaslechnout, nebyl v dosahu. „Dozvěděl jsem se o pohřebišti, jež dosud nebylo zmíněno v žádných záznamech. Nejedná se o žádnou velkou osobnost z minulosti, jde však o velmi zámožného muže. Ergo můžeme předpokládat, že tento hrob nebyl vypleněn, a tudíž je plný pokladů.“

„Od koho ta informace pramení?“

Miller zavrtěl hlavou. „Jistě pochopíte, že toto sdělit nemůžu, dokud se nedohodneme, pane Vansone.“

Alexander Vanson se zamračil a zeptal se: „Proč s tím jdete za mnou, pane Millere? Pakliže se skutečně znáte s lordem Carnarvonem, jistě vás bude moci podpořit on, obrátit se na úřady a podniknout další potřebné kroky. Pokud ovšem chcete ten hrob najít na vlastní pěst, otevřít jej a nálezem se obohatit, proč mě zasvěcujete?“

„Lorda Carnarvona chci z té záležitosti skutečně vyloučit. Sám nedisponuji styky, které by mi pomohly získat licenci na vykopávky. Vy víte, že oficiální místa povolí financování vykopávek jen tehdy, když jsou velké vyhlídky na

úspěch, anebo když se alespoň jedná o velkého panovníka. Vy, pane Vansone, máte veškerá povolení, stejně jako znalosti, jak nejlépe postupovat. Když budeme úspěšní, udělám z vás bohatého muže.“

„Vy navrhuje, že si v případě úspěchu rozdělíme výdělek?“ zeptal se Vanson skepticky, ačkoli Millerova argumentace zněla rozumně. „Jistě jste se o mně informoval, tudíž víte, že vždy pracuji pro zadavatele. Vidím jako svou povinnost, abychom poklady minulosti zpřístupnili široké veřejnosti, nikoli abychom je udali tomu, kdo nabídne nejvyšší cenu. Nehodlám se jimi obohacovat.“

„To je mi známo.“ Vytáhl z vnitřní kapsy saka stříbrné pouzdro a nabídl Vansonovi cigaretu. Ten odmítl. S naprostým klidem si muž sám zapálil a dlouze potáhl, než řekl: „Povede-li naše mise k cíli, rozdělíme si výnos. Co se svým podílem uděláte, je naprosto vaše věc, můžete jej samozřejmě předat úřadům či muzeu. Jak už jsem zmínil, jsem tu poprvé, s místními lidmi ani zvyky nejsem obeznámen, nemám ponětí o situaci v poušti. Navíc, a to neskrývám, se mi nedostává ani peněz. Pokud však nejevíte žádný zájem...“ Miller pokrčil rameny a v popelníku zamáčkl cigaretu. „Věřím, že se najde jiný britský gentleman.“ Sklouzl z barové stoličky.

„Počkejte, pane Millere!“ řekl rychle Vanson. „Dejte mi pár dní čas, abych si váš návrh rozmyslel. Nejsem ovšem ochoten dělat nic nelegálního!“

„Pane Vansone, ujišťuji vás, že je vše podle práva a zákonů.“

„Kde vás zastihnu, pane Millere?“

Sam Miller se usmál. Na Vansona působil jako rozmazené bohaté mládě, zvyklé vždycky dosáhnout na to, co si vzalo do hlavy. „Dám vám týden. Pak vás opět vyhledám. Věřte mi, pane Vansone, pokud na můj návrh přistoupíte, nebudete litovat.“

Nasadil si klobouk, dotkl se krempy a otočil se k odchodu. Vtom zaváhal a opět se otočil k Vansonovi. „Měl bych tu pro vás ještě něco.“ Z vnitřní kapsy světlého saka vytáhl

předmět, zabalený do kapesníku. Než jej Vansonovi podal, rozhlédl se kolem sebe. Ani teď je nikdo nepozoroval, Miller přesto pokračoval tichým hlasem. „Snad byste ode mě odkoupil tento skvost?“

V látce se skrýval stříbřitý náramek, široký asi na tři prsty, s modrým skarabeem roubeným rudými a zelenými kámenky. Vanson nebyl na první pohled schopen odhadnout, zda se jedná o stříbro a pravé kameny. Otáčel ho v prstech a skepticky se otázel: „Odkud ten kousek máte?“

„To nehraje roli,“ opáčil Miller. „Za sto liber bude váš.“ Znovu se ohlédl přes rameno. Na Vansona najednou působil, jako by se něčeho obával. Po jeho předchozí sebejistotě najednou nezbylo ani stopy.

Vanson položil náramek na bar a řekl: „Může být, že je vyhotoven ze stříbra a skarabeus je lapis lazuli. Přesto je ta cena naprosto přehnaná! Takové cetky dostanu na bazarech za pár šilinků.“

„Ten šperk je starý,“ řekl Miller. „Jen se podívejte na ty rytiny.“

Vanson přivřel oči. Na vnitřní straně náramku byly skutečně jakési hieroglyfy a u nich dva malé symboly.

„Dokážete ten nápis rozluštit?“

Vanson zavrtěl hlavou. „Ty znaky jsou příliš ohlazené a poškrábané.“ Podíval se na Millera. „Je možné, že ten náramek je tisíce let starý. Ale stejně tak je možné, že jde pouze o repliku z nedávné doby. Pravděpodobně dárek muže pro ženu, možná sestru nebo matku. Bez důkladného zkoumání nelze určit ani materiál, natož přesné stáří. Proto nemám zájem, pane Millere.“

„Padesát liber?“ Miller se na něj teď díval úpěnlivě. Když si uvědomil, že na to Vanson nereaguje, hlasitě si odfoukl a řekl: „Tak dobrá, za třicet anglických liber je to vaše. Přiznávám, ty peníze prostě potřebuji.“

Vansonovi se chování toho muže zdálo čím dál podivnější. Miller mohl mít pravdu, ten náramek třeba skutečně pochází

ze starého Egypta. Ozdoby s obrazem kdysi svatého hovnivala, jak se skarabeovi také říkalo, jsou tu ovšem k mání na každém rohu. Tvrdí se, že nosí štěstí, a jako takové si je oblíbily především anglické dámy. Vanson pochyboval, že by ten náramek mohl pocházet z nějakého královského hrobu, protože nebyl až tak zdobný.

Znovu chtěl odmítnout, vtom mu však na mysli vytanul obrázek jeho dcery. Za tři týdny oslaví dvanácté narozeniny. Rozhodně nemůže odjet do Anglie, z čehož bude jeho dítě jistě notně zklamané. Malý dárek by se vysloveně hodil. Tento náramek byl sice poměrně široký, ale zavírání bylo zpracované jemně, takže se na úzké zápěstí bude dobře hodit.

„Deset liber, ani šilink navíc,“ řekl s určitostí. „To je za kousek plechu s modrým broukem pořád ještě dost peněz.“

Miller neváhal. Rychle zastrčil peníze do kapsy žaketu. „Ozvu se vám, pane Vansone,“ řekl a odkvačil. Vanson se nemohl zbavit dojmu, že ten muž před něčím prchá. Slova tohohle Millera možná obsahovala něco pravdy, ale spíš šlo jen o mladého tlučhubu.

Alexander Vanson se rozhodl, že si od Millera přinejménším může vyslechnout další informace. Pokud se mu tedy skutečně ozve.

Ve svém pokoji si pak do oka zaklesl lupu, přistoupil k oknu a kriticky si náramek prohlížel. Hieroglyfy nebylo možné plně rozluštit. Nebyl na něm k nalezení punc, což by se u starého kousku koneckonců ani nedalo očekávat. Byl si mezitím jist, že jde o stříbro a lapis lazuli. Ty ostatní kámníky budou pouhá sklíčka. Rozhodně se nejednalo o pohřební dar z hrobu faraona ani žádné vysoko postavené osobnosti. I kdyby snad byl ten náramek tisíce let starý, vysokou cenu zcela jistě neměl. Deset liber za něj bylo zcela jistě příliš. Raději za ty peníze měl koupit něco jiného.

Posadil se a napsal své dceři dopis. Stručnými větami vysvětlil, proč nemůže cestovat. Psal, jak mu chybí a jak na ni myslí. K náramku si vymyslel příběh: Byl to kdysi dar

jakéhosi muže jeho milované. Nešťastnému páru však nebylo souzeno být spolu. Vanson věděl, že se takové vysvětlení jeho dceři bude líbit.

O týden později se Alexander Vanson vrátil z vykopávek před branami Luxoru. Celé tělo měl zaprášené a špinavé, propocená košile i kalhoty se na něj nepříjemně lepily. Jakmile vkročil do hotelu, zvedli se z křesel dva muži a zamířili k němu. Byli to Angličané, jednoduše oblečení, s vážnými výrazy ve tvářích.

„Pan Vanson?“ zeptal se mladší z nich. „Pan Alexander Vanson?“

„To jsem já.“ Bylo mu okamžitě jasné, že jsou to policisté. Ani se nemuseli představovat. „Jsou snad nějaké potíže s licenci na vykopávky? Ujišťuji vás, že vše je úředně doloženo a v mém pokoji jsou veškeré podklady. Já...“

„Nepřicházíme kvůli vaší licenci, pane Vansone.“ Starší muž vytáhl z vnitřní kapsy saka fotografii a ukázal mu ji. „Znáte toho muže?“

Vanson ho poznal.

„Sam Miller,“ zamumlal.

„To je jméno, které vám uvedl?“ ptal se policista.

Vanson kývl. „Co se stalo? Měl nehodu?“

„Dnes ráno bylo jeho tělo nalezeno mezi sloupy chrámu v Karnaku,“ odpověděl mladší policista. „S kulkou z pistole v prsou.“

Vanson zbledl a polkl. „Setkal jsem se s tím mužem jednou. Nehovořili jsme spolu dlouho. Proč jdete za mnou?“

„V jeho saku jsme našli ručně psanou poznámku s vaším jménem a adresou tohoto hotelu,“ vysvětlil ten starší. „Mrtvý u sebe neměl žádné průkazy totožnosti ani nic, z čeho by se dalo soudit, kde v Luxoru bydlel, pokud vůbec přespával ve městě. Chybí jakékoliv informace odkud pochází. Proto jste naším jediným informátorem. Říkal jste, že se vám představil jako Sam Miller?“

Vanson jim vylíčil, co mu Miller o sobě sdělil. Nesmlčel ani to, že se ten mladý Angličan zajímal o vykopávky jakéhosi tajného faraonského hrobu, v souvislosti s čímž od něho žádal podporu.

„To zní poněkud záhadně,“ poznamenal policista podmrčeně. „Vy jste mu svou pomoc přislíbil, pane Vansone?“

„Řekl jsem mu, že nebudu dělat nic, co by se protivilo zákonu,“ odpověděl Vanson po pravdě. „Miller se mi chtěl ozvat, na to už však nedošlo.“

Starší policista ho požádal, aby neopouštěl město a byl policii k dispozici. „Je možné, pane Vansone, že jste poslední, kdo Millera viděl živého.“

„Mýlíte se. Posledním byl ten, kdo Millera zastřelil.“ Vansonovi ztěžka přistála na rameni něčí ruka. „Pan Vanson to jistě nebyl. Za tohoto muže ručím.“

Vanson si oddechl. Vůbec si nevšiml, že se k nim lord Cherringham přiblížil, a tudíž vyslechl přinejmenším poslední věty jejich rozhovoru.

„Ovšem, mylordé.“ Oba úředníci se okamžitě přeladili na přátelštější notu. Bylo všeobecně známo, že Cherringham je vlivný muž. Jeho peníze financovaly mnohé vykopávky. „Jistě chápete, že musíme osvětlit identitu oběti.“

„Jen do toho, vážení pánové,“ zabručel Cherringham. „Jakmile budete mít nové poznatky, jsme vám samozřejmě k dispozici. V tuto chvíli je to vše, předpokládám?“

Vzal Vansona za paži, společně se k oběma úředním osobám obrátili zády a odešli z foyeru.

„Díky, mylordé,“ řekl Vanson s úlevou, když došli na zadní terasu hotelu. „Bylo to tak, jak jsem vylíčil. O Samu Millerovi nevím o nic víc. Netuším, kde by se mohl nacházet ten údajný hrob, který doufal najít.“

„O tom nepochybuji,“ odpověděl Cherringham. „Nicméně je poněkud nedobré být v jakékoli souvislosti s vraždou.“

„Já vás ujišťuji, sire...“

Cherringham mávl rukou. „Tenhle Miller jistě byl nějaký mladý dobrodruh, neuvědomující si, jak opatrně v této zemi musíme jednat. Dost možná se dal zatáhnout do hádky s domorodcem. Však víte, Vansone, jak vznětliví tihle lidé budou být, zvláště pokud se jedná o poklady faraonů. Teď si trochu odpočiňte. Za půl hodiny vás očekávám u večeře. Potom probereme zítřejší plány.“

Vanson kývl a díval se za odcházejícím Cherringhamem. Vtom si vzpomněl na náramek se skarabeem. Policistům se o něm nezmínil. Nikoliv úmyslně, prostě na něj v tu chvíli nepomyslel. Vybavil si dojem, že se Miller toho šperku chtěl za každou cenu zbavit. Uvažoval, zda se má za těmi policisty vydat a povědět jim o tom. Ten náramek se už však pět dní nachází na poštovní lodi do Anglie. Neměl celkem žádnou cenu, takže Vanson nepředpokládal, že by nějak mohl souviset s Millerovou vraždou.

1

Penzance, Cornwall, 1913

Seděla na nízké zídce, jíž byla obehnaná předzahrádka domu, a komíhala nohama. S nadějí v očích vyhlížela ke konci ulice, jako by tím mohla přiblížit objevení osoby, na niž tak netrpělivě čekala.

„Cleo, vezmi si kabát!“ ozvalo se z otevřeného okna. Slyšela, ale nedbala. Následovalo další zavolání, tentokrát hlasitější a ostřejší. „Cleopatro Vansonová, jestliže se okamžitě nepřipravíš k odchodu, půjdu bez tebe. Pak tě už s sebou nikdy nebudu brát!“

Teď už dívka nemohla dělat, že neslyší, a tak seskočila ze zídky. Když ji teta Elsie oslovila křestním jménem, bylo záhodno okamžitě poslechnout. Od té doby, co se dozvěděla, jakou osobností byla královna Kleopatra, cítila na své jméno velkou hrdost. Většinou se jí říkalo Cleo. Byla si jistá, že pro ni takové zvučné jméno zvolil její otec, archeolog a egyptolog. Velký obdivovatel královny Kleopatry, jejíž legendární krásu propadl dokonce i římský císař. Prý se koupala v oslím mléce, čemuž vděčila za svou jedinečně jemnou pleť.

„Cleo, pospěš si! Jdeme pozdě.“ Teta Elsie stála před ní, ruce v bok, a dívala se na ni velmi kriticky. „Proč vysedáváš na té špinavé zdi ve svátečních šatech? Otoč se, abych tě mohla oprášit.“

Cleo nezbylo než vydržet pár energických plácnutí po zadečku, jak jí teta z modré sukně odstraňovala prach.

„Listonoš ještě nepřišel.“

Teta Elsie odpověděla: „Ale on nepřijde dřív jen proto, že na něj čekáš... Jestli ti tvůj otec napsal, přinese ti ho.“

„Od poslední zprávy utekly už čtyři týdny. Proč mi nepíše?“

„Má práci. A cesta dopisu z Egyptu do Cornwallu je daleká.“ Teta Elsie se na ni přísně podívala šedýma očima. „Doběhneš si už konečně pro kabát? Já teď napočítám do dvaceti. Pak půjdu a ty tu zůstaneš a postaráš se o prádlo, co potřebuje vyprat.“

Cleo brala schody po dvou. Vyběhla do své podkrovní komůrky, popadla šedivý kabát a slaměný klobouk. Rychle si klobouk nasadila na rovné vlasy, dlouhé po ramena, a chtěla zase seběhnout dolů. Pak se zarazila a vrátila se, z přihrádky vytáhla náramek a ozdobila si jím levou ruku. Jen nenápadně, tak, aby jej zakrýval rukáv šatů. Teta Elsie mínila, že se pro mladou dívku nehodí, aby nosila šperky. Tenhle náramek s nápadným modrým skarabeem však měla Cleo od otce. Dostala ho od něj letos na jaře k narozeninám, už proto měl pro ni neobyčejný význam. Dnes poprvé vstoupí do opravdického panského domu, tak je jistě vhodné se alespoň trochu vyšňořit.

Přesně v okamžiku, kdy teta počítala „devatenáct“, stála Cleo opět vedle ní.

„Proč vlastně lady Tredennicková nepřijde do tvého domu, stejně jako tvoje ostatní zákaznice?“ zeptala se Cleo, když s tetou spěchaly ulicemi města Penzance.

„Protože je to lady z panství Tredennick,“ odpověděla teta. Tvářila se při tom, jako by její věta všechno vysvětlovala.

Cleo cítila vzrušení. Poprvé dnes směla doprovázet tetu Elsii na Tredennick Manor. Panské sídlo ze 17. století stálo na kopci nad městem a už po generace tu žili Tredennickové, jedna z nejzámožnějších a nejvlivnějších rodin na západě Cornwallu. Jejich jmění pocházelo z obchodu se záměnkem, později z těžby cínu a mědi. Předkové záměnek několikrát

přestavěli a přistavěli další části, ale vždycky tak, aby zachovali jeho původní charakter. Kdokoli Tredennick Manor navštívil, rozplýval se o jeho zajímavé architektuře, o elegantním zařízení a v neposlední řadě i o přenádherných zahradách s rostlinami z celého světa.

Teta Elsie vydělávala na živobytí své a Cleino šitím. Lady Tredennicková byla její nejlepší zákaznicí. Až dodnes musela Cleo vždy zůstat doma, když si pro tetu zavolali. Teď už jí však bylo dvanáct let. Ačkoli bude Cleo ještě dva roky chodit do školy, považovala teta za správné ji pomalu zasvěcovat do své práce.

„Krejčovství jako řemeslo nevymře,“ vysvětlovala jí teta Elsie. „Lidé budou vždycky chtít pěkné oblečení. Pečlivou práci švadleny nikdy nenahradí stroje. Když budeš šikovná švadlena, Cleo, nikdy nebudeš muset zakusit hlad.“

„Ale já se chci stát archeoložkou,“ namítla Cleo. Teta se dala do smíchu. V jejím hlase zazněla i jistá hořkost, když odpovíděla:

„Na to bys musela dosáhnout vyššího vzdělání a pak jít studovat na univerzitu. Na to nemáme peníze. To málo, co posílá tvůj otec, když si čas od času vzpomene, že má dceru, spolu s mým výdělkem sotva stačí na to, abychom mohli vést skromný život. Můžeme mluvit o štěstí, že ten dům patří jemu, takže nemusíme platit nájemné. Já tenkrát Sophii varovala, aby si toho muže nebrala, ale moje malá sestra mě jako obvykle neposlouchala. A teď leží na hřbitově...“

Vždycky, když byla řeč o Cleině matce, teta zavzlykala a kapesníkem si osušila koutky očí. Sophia Martynová byla o čtrnáct let mladší než její sestra Elsie. Matka obou dívek zemřela po porodu Sophie. Jejich otec těžce pracoval v ne-dalekých cínových dolech, aby dcery uživil. Elsie byla pro Sophii spíše matkou než sestrou. Nebyly si moc podobné. Elsie byla vysoká, kostnatá, měla dlouhý, úzký nos a bezvýrazné hnědavé vlasy. Sophia měla už záhy ženskou postavu, vlasy i oči zlatohnědé barvy. Přesto krásná Sophia neznala

ješitnost, nikdy se nechovala koketně. Elsie nedokázala zabránit, aby se její sestra ve dvaceti letech provdala za staršího Alexandra Vansona. Nebyl to pohledný muž, ale stál oběma nohama v životě, věděl, co chce – a také velmi přesně věděl, co nechce. Už jako malého kluka ho fascinovali faraoni a vzdálená Afrika. Proto studoval archeologii. Osud Sophiiny a Elsiiny matky se opakoval. Sophia dala život dceři Cleopatře a krátce nato navždy zavřela oči.

„Protože tvůj otec tenkrát zrovna odjížděl do Egypta, přišla jsem k vám domů já.“ Cleo netušila, kolikrát tento příběh už od tety Elsie slyšela. „Co by si s tebou Alexander počal? Byla jsi takový drobeček. Pro něj tu nebyla práce. Těžko si mohl vzít kojence na cesty. V srdci tvého otce byl na prvním místě vždy Egypt. Nechci tím říct, že tě nemiluje. To ne, on tě přímo zbožňuje, Cleo. Ale zbožňuje právě tak i tři tisíce let starou mumii. Jsem tvá jediná příbuzná, mé dítě, byla tedy moje křesťanská povinnost se tě ujmout. Navíc nehrálo roli, zda budu šít šaty pro dámy v Truro, kde jsem žila tehdy, anebo tady v Penzance.“

Cleo byla vděčná, že se o ni teta Elsie starala, jinak by nejspíš skončila v sirotčinci. Pochopitelně měla proto velmi rozporuplné pocity vůči svému otci. Opustil vlastní krev, aby se věnoval své vášni. Na jednu stranu se mu chtěla vyrovnat, mimo jiné proto, aby na ni byl pyšný, na druhou stranu nechápala, jak mu Egypt mohl být bližší než jeho jediné dítě. Na tom se dodnes nic nezměnilo.

Jednou se Cleo zeptala, proč se její teta nikdy nevdala a neměla vlastní děti. Elsie se na ni vážně podívala a tiše odpověděla: „Ty jsi moje rodina, a to je pro mě víc než dost.“

Při jedné z jeho nemnoha návštěv prosila Cleo otce, aby ji s sebou do země pyramid, pouště a té velké řeky vzal. Alexander Vanson ji tehdy něžně prstem cvrnkl do nosu a pravil: „Až vyrosteš, budeš mě doprovázet jako moje asistentka. Do té doby se musíš pilně učit a dělat přesně to, co ti řekne

tvoje teta Elsie. Do Egypta totiž smějí cestovat jen vzdělané ženy.“

Cleo tehdy netušila, že trvá tak dlouho, než člověk vyroste. Pokaždé uplynulo mnoho měsíců, někdy i roků, než se Alexander Vanson znovu ukázal v Cornwallu. I jeho dopisy byly nepravidelné a velmi stručné. Cleo sama mu psala často a obšírně. Poslední rok však už dost pochybovala, jestli otce vůbec zajímá, že léto přešlo v mírný podzim, či že se upovídáná pekařka dole na rohu už počtvrté stala babičkou. Ve svých odpovědích na takové události nikdy nereagoval, avšak zdůrazňoval, že se mu po Cleo velmi stýská, že na ni často myslí. Jeho dopis s náramkem ji uchlácholil, že ji navštívil ani k narozeninám. Jak stárla, čím dál lépe chápala, co pro člověka znamenají nálezy tisíciletých relikvií. Co je to, držet je v rukou a představovat si, jakému účelu mohly sloužit a komu asi patřily.

Přání vypravit se po boku svého otce hledat prastaré artefakty Cleo neopustilo. Nezávisle na tom se podvolila nařízení tety Elsie, že se od ní bude učit krejčovskému řemeslu. Cleo neměla hlavu v oblacích, stejně jako její otec pohlížela na život velmi realisticky. Byla mu podobná nejen povahově. Z krásy své matky podědila pouze barvu očí. Nebyla sice tlustá, ale podsaditá. Vlasy měla v barvě myši hnědé, bradu příliš hranatou a nos příliš špičatý, než aby odpovídala běžnému ideálu krásy. Byla však ještě mladá a o svůj zevnějšek se nestarala.

Alexander Vanson dosud nezažil svůj velký úspěch. Tou dobou se účastnil expedice pod vedením nějakého anglického gentlemana, Howarda Cartera, jenž vedl vykopávky pro lorda Carnarvona, člena anglické vysoké aristokracie. O další detaily se otec v posledním dopise nepodělil. Mezi řádky Cleo nicméně vyčetla, že se jedná o jakousi významnou záležitost.

„Jsme tu.“ Teta Elsie dloubla Cleo do zad a vytrhla ji ze zamyšlení. „Ukaž mi ruce. Máš čisté nehty? Převaž si stuhy

na klobouku, vypadají nepořádně.“ Teta jí pro jistotu oprášila kabát. „Pamatuj, co jsem ti říkala: hlavu drž skloněnou, nedívej se nikomu do očí, mluv jen, pokud se na tebe někdo vysloveně s něčím obrátí, což se však těžko stane. Ničeho se nedotýkej. Rozumělas?“

„Jistě, teto Elsie. Říkala jsi mi to určitě už desetkrát,“ odpověděla Cleo. „Proč se před těmi z Tredennicku musíme takhle chovat? Copak to nejsou úplně normální lidé jako jsme my...“

„No to snad...!“ Teta Elsie se rozčilením až zadýchala a zrudla. „Tredennickové jsou prastará rodina. Jejich předkové prý do Anglie přišli z Normandie s Vilémem Dobývatelem. Ovládají celou oblast, půl města Penzance závisí na jejich blahovůli. Stejně tak jako my. Bez pravidelných zakázek od lady Tredennickové a její dcery, miss Mirandy, bych vůbec nevěděla, za co mám na další den obstarat jídlo a zaplatit tvé školné.“

„To je to tak zlé?“ Cleo se na tetu zdrceně zadívala. „Já vím, že otec posílá málo peněz, ale ty máš přece ještě další zákazníky...“

„Kterí většinou neplatí hotovostí,“ přerušila ji teta. „Mou odměnou je často čerstvě ulovená ryba, slepice na polévku nebo trocha zeleniny. Ševcova žena platí vždycky tím, že si u jejího muže obě můžeme nechat podrazit boty. Ale dost řečí, dítě. Nezapomeň, co jsem ti řekla.“

Panský dům byl třípatrový – obdélníková stavba z místního, šedého kamene. Vchodový portál měl z obou stran cimbuřím zdobené arkýře s okny, sahajícími až k zemi. Teta Elsie nezamířila k hlavnímu vchodu. Obešla dům z východní strany, kde u železných dveří zatahala za šňůru zvonku. Dveře se hned nato otevřely. Šedovlasá žena, oblečená do černého hedvábí, pronesla namísto pozdravu: „Jdete pozdě, slečno Martynová. Mylady není zvyklá čekat.“

„Je mi to velmi líto, paní Rossová,“ odpověděla Elsie. „Dnes mě doprovází moje netež.“

Přes dívku přelétl krátký pohled bez znamení zájmu. Cleo poslechla tetino nabádání a držela hlavu skloněnou, koutkem oka se přesto nenápadně snažila rozhlížet. Následovaly teď hospodyně přes rozlehlý trakt pro sloužící. Po kamenných schodech vystoupaly do prvního patra, pak následovala chodba s dřevem táflovanými stěnami a tmavě modrým kobercem. Paní Rossová zaklepala na jedny dveře, otevřela je a řekla: „Švadlena je tu, mylady.“

„Bylo načase,“ ozval se zevnitř nevlídný hlas. „Ať vstoupí.“

Vešly do salonku. Cleo se držela těsně za tetou, pohled přilepený na rezavě hnědý koberec. Všimla si však, že se teta Elsie poklonila.

„Odpusťte mi zpoždění, mylady.“

Lady Tredennicková se zamračila, na Elsiinu omluvu však nereagovala. Ukázala na Cleo a zeptala se: „Kdo je to?“

„Má neteř Cleopatra,“ vysvětlila teta. „Bude se učit krejčovskému řemeslu. Proto jsem ji vzala s sebou, bude mi pomáhat, až budu brát míru.“

„Cleopatra?“ Lady nakrčila nos. „To je podivné jméno.“

„Dal mi ho můj otec. Je slavný archeolog a v Egyptě vede důležité vykopávky. Ale všichni mi říkají Cleo.“ Ta slova jí vyklouzla dřív, než stihla přemýšlet. Teta Elsie po ní vrhla zlobný pohled.

„Vzhledem k tomu, že jsem o takovém muži dosud neslyšela, zřejmě tak významný nebude,“ odvětila lady Tredennicková s opovržlivým podtónem v hlase. „Můžeme se teď konečně věnovat tomu, proč jste přišla, slečno Martynová?“

Elsie přikývla. Měla na tvářích rudé skvrny z nervozity. Najednou ze sesle vyskočila dívka, které si Cleo do té chvíle nevšimla. Prohlédla si příchozí od hlavy k patě a poznamenala: „Cleo se k tobě hodí líp. Jako egyptská královna tedy rozhodně nevypadáš. Ta totiž prý byla neuvěřitelně krásná.“

Ačkoli Cleo věděla, že má držet pohled sklopený, nemohla se očima od té dívky odtrhnout. Nikdy předtím nespátřila tak

pohlednou mladou ženu. Vlnité černé vlasy rámovaly srdčitý tvar obličeje s úzkým, pěkně tvarovaným nosem a plnými rty. Nejkrásnější na ní byly fialkově modré oči. To je jistě Miranda Tredennicková, pomyslela si. Vznešená slečna dcera.

„Co na mě tak zíráš?“ otázala se dívka. „Mám snad v obličeji zelené skvrny nebo co?“

Cleo zrudla a sklonila hlavu.

„Mirando, prosím tě!“ Lady Tredennicková nevrle nakrabatila čelo. „Nech to dítě na pokoji. Nezajímá nás. Klidně se postav, ať už konečně začneme. Chceš přece nové nedělní šaty, či ne?“

„Ano, mamá, ovšem.“

Elsie zkušeně vzala míry a diktovala je neteři, jež vše svým hranatým, strmým písmem zaznamenávala tužkou do knihy objednávek. Na stolku ležela otevřená kniha vzorů látek. Mirandiny nové šaty budou z růžového hedvábí a jemného šifonu. Teta Elsie látku objednala u obchodníka v Plymouthu. Společně s lady Tredennickovou skicovala model: na hrudi nabraný, se sukní od pasu dolů zvonovitě rozšířenou, z dvojitého šifonu, přes něj vrstva hedvábí, světlou krajkou lemovaný, decentní výstřih a polodlouhé rukávy, které se od lokte dolů rozbíhaly jako vodní kaskáda. Lady Tredennicková přece hovořila o nedělních šatech pro dceru, proto Cleo přemítala, jak by asi vypadaly šaty plesové. Z jakých drahých materiálů by se pak asi šily? Ona sama vlastnila právě dvoje pěkné šaty, které nosila pouze v neděli do kostela. Na zimu měla tmavě šedé tvídové, na teplejší dny pak nezdobné modré, bavlněné. Ty měla na sobě i dnes. Pouze límec a manžety zdobila úzká krajka slonovinové barvy.

Mirandiny míry byly zaznamenány a Cleo odložila knihu s poznámkami vedle vzorů látek na stolek. Při tom se jí trochu vyhrnul rukáv kabátku.

Miranda bleskurychle popadla Cleo za zápěstí a vykřikla: „Co je to? Takový divný náramek jsem ještě neviděla.“

„To je dárek od mého otce z Egypta,“ pípala Cleo, celá rudá. Vůbec se neodvažovala podívat na tetu.

„Říkala jsem ti přece alespoň tucetkrát, že tu věc nemáš nosit!“ vzkypěla teta Elsie. Pak se obrátila k lady Charlottě: „Prosím mnohokrát za odpuštění, mylady! Moje neteř dobře ví, že takové tretky nepodporuji.“

„Mně se ten náramek líbí,“ prohlásila Miranda a panovačně natáhla ruku. „Dej mi ho!“ Cleo neměla jinou možnost než vyhovět. Miranda si šperk pozorně prohlížela a pak se zeptala: „Co jsou tyhle divné čárky?“

„Říká se jim hieroglyfy,“ vysvětlila Cleo. „To je písmo starých Egyptanů. Můj otec říká, že jde o zprávu muže pro ženu, s níž se nesměl oženit.“

„Takže je to starý náramek?“ Miranda si s naprostou samozřejmostí šperk nasadila na ruku. „Sluší mi, že ano? Ten modrý brouk má stejnou barvu jako moje oči.“

Cleo polkla. Lekla se, že jí Miranda ten náramek už nevrátí.

„Tvé oči září mnohem více než ten laciný kamínek, dcero,“ pronesla lady Charlotte s pyšným výrazem. „Vrať ho té dívce,“ dodala. Cleo si oddechla. „Máš celou šperkovnici plnou krásných a drahocenných skvostů.“

„Musím ho ukázat Angwinovi,“ na to Miranda. Náramek si nechala na zápěstí. „Třeba bude umět ty hironěco přechíst.“

Cleo nevěřila svým uším, když lady Tredennicková milostivě kývla: „Dobrá, mé dítě. Tvé míry jsou zaznamenány, můžeš nás teď nechat o samotě.“

„Pojď se mnou!“

Miranda popadla Cleo za ruku a táhla ji za sebou. Stačil jediný pohled do tetiny tváře a bylo naprosto jasné, jak velmi nesouhlasí s tím, aby Cleo Mirandu kamkoli doprovázela, neopovážila se však nic namítat. Cleo následovala Mirandu dlouhou chodbou a pak nahoru po schodech, vyložených měkkým, tmavě červeným kobercem. O patro výše šly další chodbou, na jejímž konci Miranda zaklepala na dveře.

Nečekala na vyzvání, otevřela a zvolala: „Angwine, musíš se nutně na něco podívat!“

„Mirando? Copak zrovna nemáš zkoušku nových šatů?“ zeptal se hluboký mužský hlas, přicházející ze zadní části pokoje.

„Už jsem hotová.“

Stály teď ve čtvercovém pokoji s táflovanými stěnami, tmavě zeleným kobercem a stejně barevnými závěsy. Cleo se nevzdalovala od dveří. Pohled na tak nádhernou komnatu ji ohromil. Uctivě si prohlížela regály z tmavého dřeva, vysoké až do stropu. V nich bylo více knih, než Cleo kdy v životě spatřila. Většina z nich vázaná v kůži, mezi nimi však i moderní literatura s látkovými hřbety. Ve vzduchu visel nezaměnitelný pach pergamenu a tiskařské černi, pro knihy tak typický.

Jestlipak všechny ty knihy také někdo čte? Cleo přemítala a představovala si, že by ji tu mohli zavřít na pár hodin, nebo lépe na celé dny, aby si ty poklady prohlédla a četla si v nich.

„Co máš tak naléhavého, Mirando?“

Cleo se teď soustředila na urostlého mladého muže. Měl nedbale přehozenou nohu přes nohu a v ruku otevřenou knihu. Seděl v jednom ze dvou křesel u krbu. Jeho krátké, rovné vlasy byly ještě o něco tmavší než hřiva jeho sestry.

Miranda k němu přistoupila, sňala si náramek a podala mu jej.

„Podívej, Angwine, může tohle pocházet z Egypta?“

Odložil knihu stranou, vzal šperk a se zaujetím si jej prohlížel. „Je to velmi dobře možné. Rozhodně je to pěkná práce. Odkud ten náramek máš?“

„To je přece jedno,“ mávla rukou Miranda. „Umíš přechíst, co je tam vyryto? Je to třeba nějaký slib lásky?“

Angwin zavrtěl hlavou. „Se studiem egyptologie jsem teprve začal. Mé znalosti zatím na luštění hieroglyfů nestačí.“

„Tak to je škoda.“ Miranda neskrývala zklamání. Vzala si od něj náramek zpátky. „Já doufala, že je tam vyrytý nějaký zajímavý příběh, když už na tom sedí takový šeredný brouk.“

Angwin se pobaveně usmál. „Skarabeus je a vždycky byl v Egyptě svátostí. Symbolizuje sílu stvoření. Navíc tito brouci předčasně cítí přicházející povodně, takže se od břehu začnou stahovat do lidských příbytků a tím lidi varují, že Nil brzy vystoupí z břehů.“

„Kromobyčejně zajímavé,“ pravila Miranda a protočila panenky. Zjevně ji to naprosto znudilo. Cleo naopak pozorně poslouchala každé slovo. O významu svatého hovnivála věděla, u Mirandina bratra však podobné znalosti neočekávala.

„Vyloženě cenný se mi ten náramek nezdá,“ pokračoval Angwin, jenž si nezájmu své sestry nevšímal. „Podobných relikvií jsou spousty, dokonce i těch velmi starých. Veškeré hrobky, nejen ty faraonské, ale i takové, v nichž jsou pochované níže postavené osoby, byly vybaveny četnými artefakty a předměty pro štěstí, aby se pro zemřelého po zmrtvýchvstání zajistil stejný život, jakým žil předtím.“

„Oni ale nevstali z mrtvých doopravdy, že ne?“

Cleo v Mirandině hlase postřehla polekaný podtón. Angwin se rozesmál.

„Ovšemže ne! V každém náboženství existuje víra v posmrtný život. My křesťané věříme v nanebevstoupení, kde nás čeká nesmrtelnost.“

„Já ne! Když je někdo mrtvý, tak je mrtvý. Jako otec.“

„Otec žije dál v našich srdcích. Dokud na něho a jeho dobotu nezapomeneme, neopustí nás.“ Angwin sestru jemně pohladil po vlasech. „Kult mrtvých ve starém Egyptě je fascinující! Právě čtu zajímavou vědeckou studii o konzervaci mumii. Postupy se v průběhu staletí měnily. Když mrtvé balzamovali, nechávali vnitřnosti v těle. Teprve později začali mozky a vnitřní orgány zkapalňovat a odstraňovat. Pak se tělo opět zažilo, a sice tak, aby nebyly po odstraňování

poznat stopy. Není překvapivé, jakými znalostmi ti staří Egypťané disponovali?“

„Přestaň, Angwine!“ Miranda si zacpala uši. „Opravdu nechápu, jak se můžeš zabývat takovými odpornostmi. My teď raději půjdeme, než se mi udělá zle.“

Odvrátila se. Angwin se poprvé podíval ke dveřím. Jedno husté obočí se zvedlo, prohlížel si Cleo odshora dolů.

„Co je to za ošklivé dítě?“

Cleo sebou trhla, jako by jí dal ránu rovnou do žaludku.

„To je jenom dcera švadleny,“ vysvětlila Miranda jako mimochodem. Že ten náramek je Cleino vlastnictví, ovšem nezmínila. Popadla ji za paži, vyvlekla ji ze dveří a halasně zabouchla. „Zkapalňování mozků,“ mumlala konsternovaně. „Ti staří Egypťané byli barbaři!“

„Dělo se to z náboženských důvodů,“ odpověděla Cleo. „Tatínek mi o tom vyprávěl. A pak: Elsie Martynová je moje teta, sestra mojí maminky. A ta je mrtvá.“

„Co?“

„Ty jsi přece řekla, že jsem dcera švadleny,“ snažila se to vysvětlit Cleo. Ale Miranda jen mávla rukou.

„Mého bratra nezajímá, kdo jsi,“ řekla. „Studuje na Oxfordu egyptologii. Stane se slavným archeologem a najde hrobky, plné až po okraj zlata a klenotů, takže bude bohatý a ještě víc slavný.“

Cleo si pomyslela, že rodina Tredennicků je přece už teď nezměrně bohatá, každopádně měli víc peněz než kdokoli, koho znala. Nezmínila se Mirandě o otcově přesvědčení, že v Egyptě už nezbyla žádná hrobka, kterou dosud nikdo nevyplenil. Nejen v poslední době. Vykradači hrobů se poklady z nich obohacovali už krátce po pohřbech.

„Dostanu teď svůj náramek zpátky?“ zeptala se Cleo.

„Ach, ano, jistě.“ Miranda si jej stáhla a natáhla ruku ke Cleo se slovy: „Vždyť jsi to slyšela. Nemá žádnou cenu. Angwin pochybuje, jestli na něm vůbec stojí něco pozo-

ruhodného. Já vážně nechápu, jak někdo může nosit tak nechutného brouka.“ Otrásla se jako štěně.

Takhle to její bratr sice neřekl, nicméně Cleo o tom už nehodlala diskutovat. Chtěla co nejrychleji opustit tento dům. Doufala, že ji teta už nikdy nepožádá, aby ji do panského domu doprovodila. S těmito lidmi nechtěla Cleo už mít nic společného. Dosud nikdy o ní nikdo neřekl, že je ošklivá!

Když v hale spatřila tetu, potlačila slzy. Teta Elsie se nesmí dozvědět, jak ji to ranilo.

„Tady jsi,“ zvolala teta. „Doufám, že jsi nikoho neobtěžovala.“

„Nemějte obavy, slečno Martynová,“ odpověděla Miranda. „Cleo je sice trochu divné děvče, ale já přesto doufám, že ji zase uvidím. Mohla by být docela zajímavá.“

Cleo nechtěla vědět, co tím Miranda chtěla říct. Byla ráda, že mohly konečně opustit Tredennick Manor a zamířily k domovu. A také, že jí teta nevyčítala ten náramek.

Když na Causeway Head, nákupní třídě městečka Penzance, procházely kolem obchodu s velkou výkladní skříní, zastavila se Cleo a prohlížela si svůj obraz.

„Jsem moc ošklivá, této?“

„Co to povídáš?“ Elsie Martynová se na neteř nechápavě podívala.

„Já vím, že nejsem tak krásná jako Miranda Tredennicková. Ale jsem opravdu ošklivá?“

Elsie překvapeně vrtěla hlavou. „S takovými lidmi se nesmíš srovnávat, Cleo. Ošklivá rozhodně nejsi, ale...“ Teta vzdychla. „Jsi spíš podobná svému otci než mé sestře. Ale jsi dobrá taková, jaká jsi. Před tváří Boží jsou všichni lidé stejní, ať vypadají jakkoli. Nakonec vůbec nepříjde na nějakou krásnou tvářičku, důležitý je čistý, poctivý duch.“

Ta slova Cleo zrovna neutěšila, právě naopak. Teta Angwinův výrok nepopřela, ani jí neřekla nic milého. I když jí mohlo být celkem jedno, co si o ní myslí mladý lord Tredennick, jeho slova se jí zabodla do srdce a zůstala tam bolestivě

vězet. Podobně jako Miranda byl i Angwin jedním z nejpopulárnějších lidí, s jakými se Cleo kdy setkala. Ne, s takovými lidmi se opravdu nemůže poměřovat.

Cestou procházely areálem Morab Garden, botanickou zahradou a perlou města, přístupnou veřejnosti. Rostly tu rostliny snad z celého světa, mezi nimi i větší množství palem. Penzance se těšilo mírným klimatem, díky chráněné poloze v Mount's Bay, vyhřívané Golfským proudem. V zimě tu zřídkaždy zažívali sních či mráz, v létě nemívali vedra, srážek bylo vždy dostatek. To bylo vhodné podnebí pro palmy, rododendrony, hortenzie a nejrůznější exotické rostliny. Cleo do Morab Garden ráda chodila, neměla to sem z jejich domku daleko. Sedla si vždycky na jednu ze zeleně natřených laviček a poslouchala hmyz a ptáky. Snila si tu o dalekých krajích, odkud sem do Cornwallu tahle zeleň dorazila. Možná něco pochází i z Egypta? I když jí otec vyprávěl, že v té zemi v Africe mají hlavně poušť, pouze podél břehů Nilu je vegetace. Kdyby tak už konečně byla dospělá a mohla se vypravit za tatínkem!

„Copak vzdycháš, jako by na tvých ramenou leželo trápení veškerenstva?“ vytrhla ji z myšlenek teta Elsie. „Dám ti dobrou radu. Rychle na Mirandu Tredennickovou zase zapomeň! Ta dívka se jistě nestane tvou kamarádkou, i kdyby nákrásně chtěla, v tom by jí jistě zabránila její matka. Pro Mirandu jsi možná zajímavá, protože jsi jiná než ona. S námi měšťáky se rodina jako je ta jejich bavit nebude.“

„Já nemyslela na Mirandu. Ale na tatínka,“ zamumlala Cleo.

Teta už ji však neposlouchala. Všimla si totiž blížícího se černého mraku, takže zrychlila kroky. Stejně je vzápětí zastihl prudký déšť.

Zabočily do South Folly Lane, takže už viděly na svůj domek. Pod nevelkou stříškou nad vchodem stál muž a tiskl se zády k fasádě, aby se chránil před přívaly vody. Jakmile je spatřil, vykročil jim naproti. Cleo nevěřila svým očím.

„Tatínku!“ Rozeběhla se a vrhla se mu do rozprážené náruče. Oblíčejem se těsně přitiskla k hrubé látce jeho kabátu.

„Tak, tak, pan Alexander Vanson. Že se taky jednou ukážeš,“ poznamenala Elsie chladně. „Ani jsi návštěvu neohlásil.“

„Copak musím poslat telegram, abych se směl vrátit domů?“ zeptal se Alexander. „Stýskalo se mi po dceři. I tebe, milá švagrová, jsem chtěl zase vidět.“

Elsie Martynová se mračila. Její radost ze švagrovy návštěvy nebyla až tak rozsáhlá. „Pojďte rychle dovnitř, jinak budeme mokří až na kost!“

Zatímco Elsie připravovala konvičku čaje a sendviče, doprovodila Cleo otce do jeho pokoje v prvním patře. Dlouhý, úzký pokoj měl okno směrem do zahrady, a protože jej Alexander Vanson užíval současně jako pracovnu i ložnici, byl plný artefaktů, které do Cornwallu přivezl ze svých cest. Byly tu malé kamenné busty, fragmenty z chrámů a hrobek, nástroje a poškozené amfory či talíře. Nešlo o velké cennosti, byly to však oblíbené památeční kousky z četných vykopávek, odkud si směl některé předměty odvézt domů, pryč ze země původu. Když otec nebyl doma, pobývala Cleo často v jeho pokoji, listovala si knihami a prohlížela si všechny ty předměty. Často zavírala oči, aby se cítila tatínkovi blíže. Představovala si okolnosti, za jakých tu kterou vázu nebo misku našel.

Měl s sebou jen malou cestovní tašku, takže své věci rychle vybalil a uložil si je do komody vedle úzké postele.

„Jak dlouho zůstaneš?“ zeptala se Cleo v obavách.

„Po celý zbytek léta,“ odpověděl. „Do října je v Údolí králů přílišné vedro, není možné pokračovat s vykopávkami. Lord Cherringham odjel domů, aby zajistil financování na příští sezonu. Nebude to zrovna snadné, protože dosud nemáme žádné závratné úspěchy. Cherringhamův mecenáš

bude chtít brzy vidět výsledky.“ Vtom se zarazil a podíval se na dceru. „Tomu ty ale nerozumíš.“

„Já bych tomu chtěla rozumět, tatínku,“ odpověděla Cleo vážně. „Chtěla bych se dozvědět všechno o tvé práci, o faraonech a o hrobech.“

Se smíchem ji pohladil po vlasech. „Vyrostla jsi, dítě, vypadáš zdravá a silná. Nechybí ti nic, víd’?“

„Daří se mi dobře, tatínku.“ Cleo mu nechtěla říkat, že jediný nedostatek, kterým trpí, je jeho nepřítomnost. Že jim občas nestačily peníze, o tom se také nezmínila. O tom jistě bude s otcem mluvit teta Elsie. Stejně vždycky nějak vyjdou.

„Teta Elsie chce, abych se stala švadlenou.“

„To je pro dívku jistě velmi dobré a slibné povolání.“ Alexander spokojeně kývl. „Od Elsie se toho můžeš naučit opravdu hodně. Solidní řemeslo je pro ženu, která si musí vydělávat na živobytí, to nejlepší.“

„Já nechci šít, ale studovat a pracovat po tvém boku!“ Cleo teď nedokázala skrýt, jak ji jeho slova zklamala. „Říkal jsi přece, že univerzity přijímají i ženy!“

Alexander suše polkl. Odpověděl vyhýbavě: „Nejprve musíš dokončit školu. Budoucnost ukáže, kam tě povede tvoje cesta, Cleopatro Vansonová.“

Oslovil ji celým jménem, takže Cleo vycítila, že teď bude lepší to téma nechat být. Jedno bylo však jisté: Alexander Vanson nepřišel do Cornwallu, aby ji vzal do Egypta s sebou.

Teď si všiml náramku na jejím zápěstí. Usmál se. „Takže se ti můj dárek líbil?“

„Nikdy dřív jsem neměla nic tak krásného!“ zvolala Cleo. „I když všichni říkají, že je to jenom plech a skleněné kamínky, pro mě je cennější než všechno zlato světa.“

„Kdopak ti tohle říkal?“ zeptal se Alexander. „Ten skarabeus je vyrobený z kamene, který se jmenuje lapis lazuli. Od pradávna se dobývá ve střední Asii a zpracovává se ve špercích. Přece mi věříš, že je ten náramek tisíce let starý a pochází z hrobky?“

„Ovšemže, tatínku. Vážím si takového dárku. Ten skara-beus mi jistě vždycky bude nosit štěstí.“

„Proto jsem ti ho také daroval. Kdo ví, snad ti jednou pomůže uskutečnit egyptský sen a ty za mnou přijedeš.“

To je také mé největší přání, pomyslela si Cleo.

Alexander vytáhl kapesní hodinky a otevřel víčko. Ty hodinky byly darem od její matky. Pouzdro bylo sice pouze pozlacené, byla v něm však vyryta jejich jména a datum svatby.

„Je čas na čaj,“ řekl. „Pojďme dolů. Tvoje teta si velmi zakládá na přesnosti.“

Elsie Martynová nabídla švagrovi skleničku vlastnoručně vyrobeného vína z květů černého bezu. Seděli naproti sobě v obývacím pokoji, v krbu hořel oheň, protože byl chladný letní večer. Cleo poslali do postele. Odešla jen velmi nerada, řekla si však, že otec přece zůstane několik týdnů, takže si ho ještě užije.

„Předpokládám, že jsi nepřivezl peníze...?“

„V této chvíli na tom finančně nejsem zrovna dobře,“ musel přiznat Alexander a na chvíli přestal s plněním fajfky.

„V této chvíli?“ opáčila Elsie kysele.

Nereagoval na to. Až po chvíli řekl: „Elsie, ty dobře víš, že nehrabu peníze do vlastní kapsy, jak to dělají někteří moji kolegové. Mým zadavatelem je lord Cherringham, od něho dostávám plat a stravu. Navíc mi financuje pobyt v hotelu v Luxoru. Kdybych se pokusil obohacovat svými nálezy, v Egyptě bych skončil.“ Hořce se usmál. „Mezi těmi vysokými pány je to ovšem běžné, i když se o tom otevřeně nehovoří. Jsou toho mínění, že když investují do projektů své peníze, mají také nárok na výsledky. Že jsou ty kulturní statky určeny pro muzea, kde budou zpřístupněny veřejnosti, tihle lordi a hrabata rádi zapomínají.“

V Elsiiných očích na okamžik zaplála jiskřička obdivu. Takhle svého švagra mluvit ještě neslyšela. Zřejmě byl

opravdu poctivý. Jeho srdce upřímně bilo pro starý Egypt. Takže ho nic na světě nezastaví, aby se do té horoucí a suché země zase vrátil.

„Cleo je ve věku, kdy svého otce velmi potřebuje,“ řekla Elsie tiše. „Nechala se nakazit těmi buřičskými myšlenkami, které se mezi ženami ve městech šíří jako požár. Dělá mi to starosti. Nejen její přání studovat a vydělávat si na živobytí jako archeoložka, místo aby se vdala a založila rodinu, jak se patří pro každou normální ženu. Ještě horší je, že tvoje dcera zpochybňuje autoritu lidí, na nichž jsme závislí.“

„Nerozumím, Elsie...“

„Dnes mi Cleo řekla, že nepovažuje za správné, abych chodila k lady Tredennickové do panského domu. Ta dáma má přijít sem k nám, když po mně něco chce.“

„To je moje dcera!“ Alexander se pyšně usmál. „Opravdu je otázka, co bohatým propůjčuje právo nás takhle koman-dovat.“

„Pořádek, který existuje už stovky let,“ odpověděla Elsie přesvědčeně. „Ve Francii bylo vidět, kam to vede, když si prostý lid myslí, že bude umět vládnout zemi lépe než panovník, dosazený Bohem.“

„Obávám se, že jsem dnes příliš unavený na to, abych mohl diskutovat o politice.“ Alexandra sice napadla hned celá řada věcí, které by na to své švagrové mohl odpovědět, ale raději mlčel. Nejen proto, že už chtěl jít do postele. Především dobře znal zakořeněné royalistické názory Elsie Martynové. Jakékoli změny a odchylky od známých pořádků zásadně odmítala.

„I ty jsi závislý na lordu Cherringhamovi.“ Elsie zjevně nehodlala od tématu upustit. „To jeho vliv a jeho peníze ti umožňují hrabat se v hlíně a hledat hroby, abys mohl rušit klid zesnulých.“

„Já jsem opravdu vyčerpaný, Elsie.“ Alexander se zvedl ze sesle.

„Ty tedy nehodláš v Cornwallu zůstat delší dobu, pro dobro dcery?“ pronesla Elsie s kamennou tváří. „Ještě jednu otázku, Alexandře: ten náramek, co jsi jí daroval – pochází skutečně z nějakého hrobu, anebo jsi ho koupil někde na bazaru?“

„Ten šperk by mohl být opravdu velmi starý.“ Alexander se zase posadil. Tak rychle ho Elsie jít nenechá. „Nenašel jsem jej ovšem sám, koupil jsem jej zákonným způsobem a chtěl jsem jí jím udělat radost.“

Zamlčel, že byl předchozí majitel šperku zavražděn, stejně jako velmi vehementní způsob, jakým se Miller toho náramku snažil zbavit. Mezitím uběhlo několik měsíců a vražda Sama Millera byla dávno odložena ad acta – nevyjasněná.

„Pokud se lordu Cherringhamovi podaří získat finance pro vykopávky na další sezonu, dozajista něco objevíme. Tím jsem si jist. Jsme velmi blízko...“

„Ušetři mě svých fantazií,“ přerušila ho Elsie. „Už roky slýchám dokola tu stejnou písničku. Celou dobu totiž máš na dosah ruky převratný objev, který z tebe udělá slavného muže. Jenže to všechno je jenom pára nad hrcem. Proč jen Sophia nepotkala nějakého normálního mužského?“

„Ty mi nikdy neodpustíš, že jsem se s tvou sestrou oženil,“ odtušil Alexander hořce. „Ani to, že by mohla dodnes žít, kdyby neměla Cleo. Dáváš svou nechut' pocítit i tomu dítěti?“

„Miluji Cleo jako svou vlastní dceru!“ Elsie se ta poznámka zjevně dotkla. „Nehodlám však podporovat její ne-realistické sny. Už je dost stará na to, aby pochopila, že se nikdy nedostane ani na studia, ani do Egypta.“

„Proč vlastně ne, Elsie?“ zeptal se Alexander zamyšleně. „Stále více žen se zajímá o archeologii. Na univerzitu v Oxfordu přijímají do studijního oboru egyptologie i ženy.“

„A z čeho to mám zaplatit?“ zvolala Elsie dotčeně. „Já si tady ničím prsty do krve, abych tvé dceři umožnila příjemný život. Má nad hlavou střechu, kterou neprší, vždycky

má plný talíř i slušné oblečení. Navíc bude ještě dva roky smět chodit do školy. Většina jejích vrstevnic je nucená si hledat místo. Většinou skončí jako mizerně placené kuchtičky v domácnosti některého z panských domů.“ Elsie se předklonila a očima se zaryla hluboko do Alexandrových. „Stěžovala si ti Cleo snad? Říkala ti něco o tom, že mi nechce pomáhat se šitím?“

„Neřekla jediné zlé slovo, naopak,“ ujistil ji Alexander. „A co se týče studia: stipendium mohou dostat i ženy. V následujících týdnech budu s Cleo trávit čas a zprostředkuji jí něco ze svého vědění. Doufám v tvou podporu, doufám, že jí umožníš se učit, jak nejčastěji to půjde. Elsie, my dva máme v mnohém velmi odlišné názory. Ale snad se shodneme na jednom: Cleo by měla dostat možnost, aby si svou budoucnost zařídila podle svých představ. Mám pravdu?“

Elsie zdráhavě přikývla. Bylo na ní vidět, že se jí vůbec nelíbí vzdát se Cleiny pomoci při šití. Alexander byl však její otec. Miloval to dítě stejně jako Cleo milovala jeho. Elsie nevěřila, že by se Cleiny sny kdy mohly uskutečnit. Ačkoli to Alexander nyní jistě myslí dobře, za pár týdnů opět odcestuje a ona bude mít plné ruce práce dívenku utěšit. Pak se jí snad pomalu podaří jí vyhnat z hlavy brouky, co jí tam Alexander nasadí. Stejně jako tolikrát předtím.